

„Cože jsi to řekl, ty upíří škrvně? Zdálo se mi, že jsem zaslechl cosi o Modrém tajemství?“ ozval se znovu hromový hlas Praupíra a Vladyho ostrůvek se dal pomalu do pohybu směrem k bílému starci. Zastavil se až těsně před ním. Všemocný praupír se k němu sklonil ze své výšky a pozorně se zahleděl na modrý medailonek, který Vlady nosil stále na krku. „Usmrkanče, pověz mi pravdu! Kde jsi ukradl tenhle přívěšek?“ zařval najednou Praupír děsivým hlasem Vladymu rovnou do obličeje, až mu jeho blondáté kudrliny zaválaly víc než během cesty na tornádu.

„Nikommu jsem ho neukradl! Ten amulet patří mně. Nechala mi ho moje maminka,“ napřímil se odvážně Vlady a beze strachu se zadíval Praupírovi přímo do očí. Ten se sklonil ještě níž a zeptal se: „Ty jsi Vlady ze Špičáku, syn Azzuriny Krvavé a Drákuly XXIV.? Co se s nimi stalo?“ Vlady překvapeně přikývl. Nechápal jak to, že ho všemocný Praupír zná. „Maminka se před dvěma lety znehmotnila. Byla to ošklivá nehoda. A tatínek zmizel, někdo ho unesl. Proto jsme také dorazili až sem. On sám nás poslal hledat do Bermudského trojúhelníku,“ odpověděl mu Vlady a vytáhl z kapsy tatínekův vzkaz ukrytý uvnitř tlamy benátského lva. Praupír vzal opatrně promáčený papír do průsvitné ruky a zahleděl se na rozpitá písmena: „Tam, kde modré tajemno spolkně všechny lidské zvědavce, kteří se jen přiblíží. Tam, kde v modrém trojúhelníku žije na věky věkoucí první a nejmocnější Praupír, střežící od nepaměti největší tajemství upírů. Ptejte se a on vám odpoví.“

Bílý stařec si pohladil svůj dlouhý vous a mlčky kýval hlavou. Pak pohnul poloprůsvitnou paží, třikrát rozevřel

